

16 INST. LING. ILLYR.

accentus, quam ubi nullus est. (Verū hoc ipsum usus docebit melius.) Quod benè notat Iacobus Gretserus noster capite 22. de Accentibus, ubi ait, *diòs*, non esse legendum elata ultima syllaba, quasi esset *diòs*; sed depressa: ex quo inter acutum, & grauem accentum satis apparet distinctio: sic apud nos in his: *Sedlò*, *ephippium*: *Veslò*, *remus*: *Tih*, *placidus*.

3 Protractiuus, seu circūflexus, cuius fit ex præcedētibz notula sic, *ô*: *Munus* uerò, & uis erit, ostendere, attollendum, & protrahendū esse tonum, uel diphthongi, quæ sit ex bina vocali, uel syllabæ, quæ abiecta altera uocali ex diphthongo eiusdem retinet pronuntiationem, ut, *Mnoox*, multitudo. *Meed*, *mel*, siue *Mnôx*, & *Mêd*.

4 Animaduertēdum est autem in eadē dictione duos à nobis accentus nonnunquam poni: Interdum uerò ne unum quidem.

5 Quid uerò sit Apostrophus per paucis accipe. Apostrophus est nota hæc *s'*, reiectæ uocalis, ut, *s' drivom*, cum ligno: *K'Rimu*, ad Urbem. pro, *sà drivom*. *Ka Rimu*. A nonnullis tamen notula apostrophæ non rectè omititur.